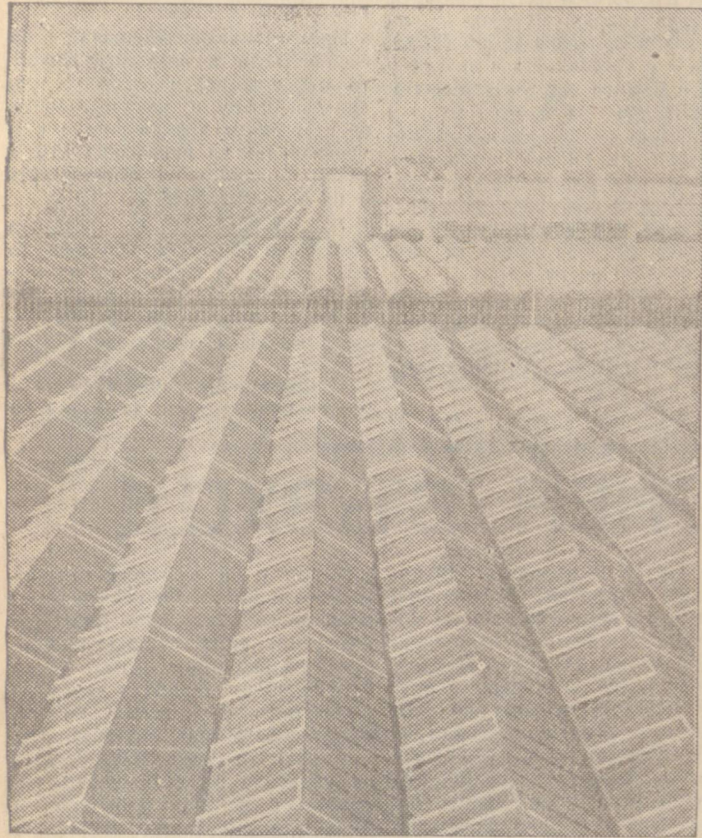
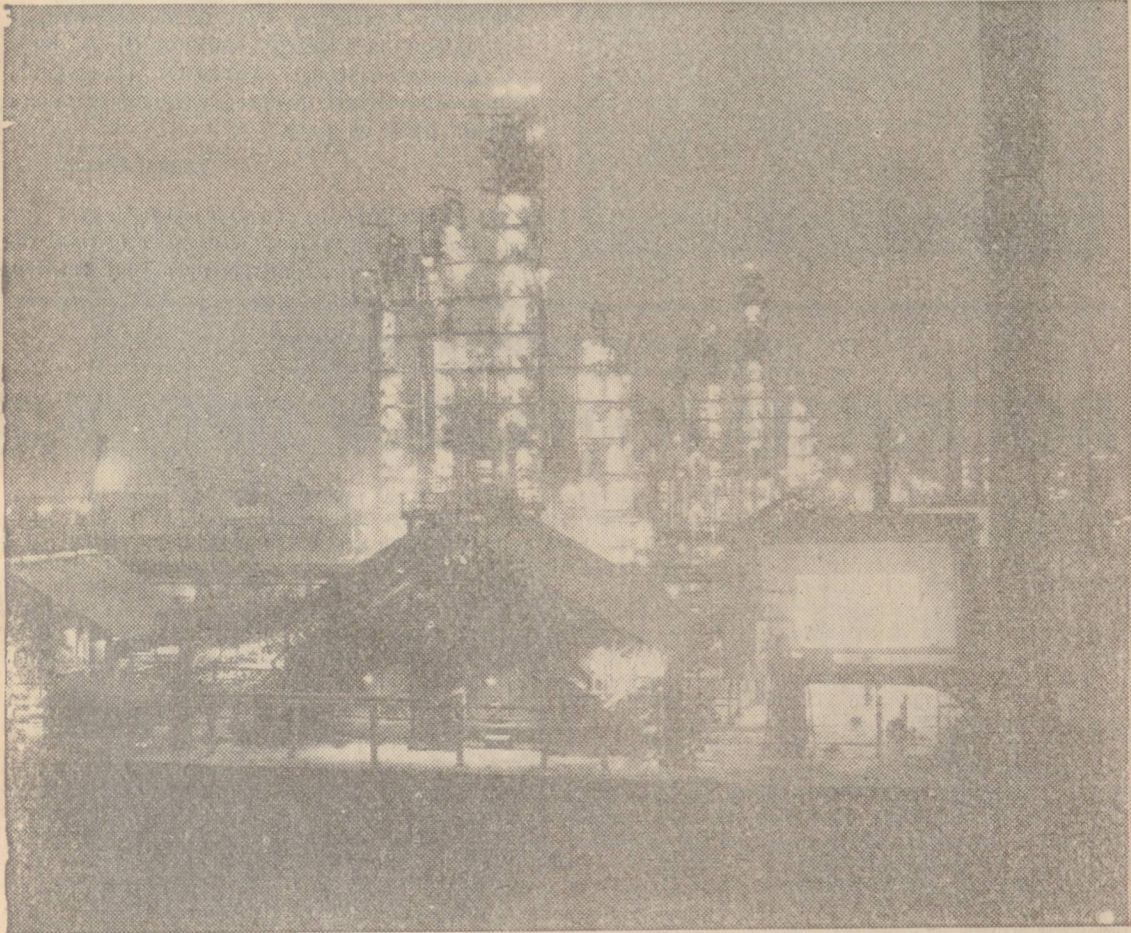

Расте икономическата мощ на Родината

СОЦИАЛИСТИЧЕСКА БЪЛГАРИЯ, която в миналото внасяше от индустриалните държави дребна железария, сега с помощта на Съветския съюз се превърна в износител на машини и съоръжения, строи в чужбина цели заводи, комплекси, съоръжения. Тя търгува с напреднали индустриални държави, в които изнася все повече промишлени произведения: електрокари, трактори, кораби, модерни стро-гове, автоматични станове и други.

Сега нашата социалистическа промишленост само за около 17 дни произвежда промишлената продукция на буржоазна България от 1939 година. Само през годините на Четвъртата петилетка Народна република България създаде толкова производствени основни фондове, колкото са създадени от българската държава през цялото нейно съществуване до 1960 година. Или 5 години станаха равни на близо 13 столетия.

Част от Оранжерийния комбинат край град Пазарджик — най-големият по рода си в света.

През 1965 година бяха произведени първите български полупроводници в Завода за полупроводници в град Ботевград.

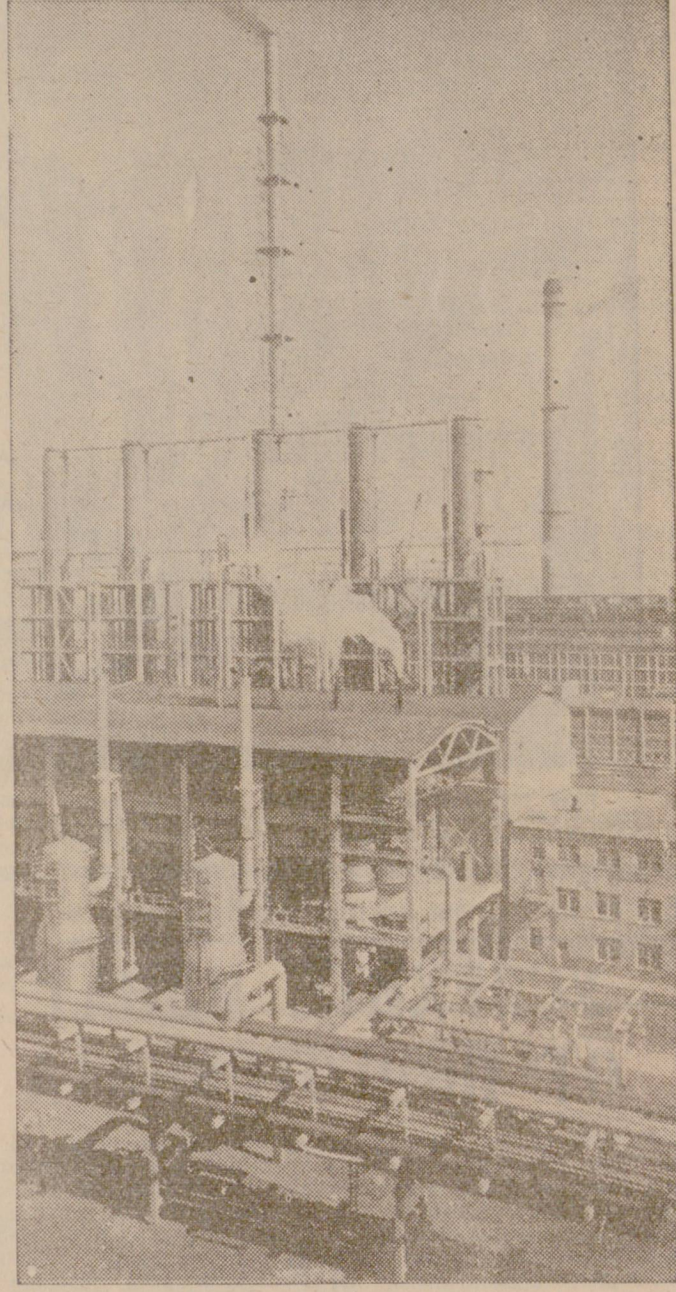
Нефтохимическият комбинат край Бургас, който влезе в действие през 1963 година, осигурява вече 70% на сто от потребностите на страната от моторни горива. Нашият бензин по своите качества се нарежда на едно от първите места в света.

НА СНИМКАТА: Нощен изглед от Нефтохимическия комбинат край Бургас.

През 1964 г. нашата металургия произведе 457 000 т чугун и феросплави, 475 000 т стомана, 363 000 т валивани черни метали.

През 1966 г. само в Кремиковския металургичен комбинат ще бъдат произведени 770 000 тона чугун.

НА СНИМКАТА: Изглед от доменния цех на Кремиковския металургичен комбинат.

Само производството на азотни торове за деветмесечие за 1965 г. — 180 000 тона — почти се равнява на произведените количества за цялата трета петилетка.

За подхранването на пшеничните посеви през тази пролет се отделят около 125 800 тона азотни торове и за ечемичените 25 840 тона. Голяма част от тези торове ще бъдат произведени в Азотноторения завод край Стара Загора.

88)

Юношата с прякор „Фазата“ заговиха няколко дни след биг-ството. Преследвачите го подгонили на покрива на къщата, изчардака на която той се криел. Отбранявал се до последния патрон и скочил от покрива на земята, така както навярно е скачвал от трамплина във водата, като ластовичка.

Умираш го домъкнаха на разпит. Мълчеше. С последни сили събра пръстите си в кукиш, но не можа да вдигне ръка, за да поднесе кукиша към наведеното лице на преводача. Така и умря — със събрани в кукиш пръсти.

У Йохан имаше такова чувство, сякаш той е виновен за смъртта на юношата.

На курсантите обяха, че курсант Фазата е преместен в един от филиалите на школата.

Йохан съобщи на Гвоздея истината и препоръча, съблюдавайки предпазливост, да разкаже за всичко на ония, които Гвоздея счита за заслужаващи доверие. Той информира и Центъра за героичната постъпка на Фазата — опълченец Андрей Андреевич Басалига, роден през 1922 година, студент от Московския държавен университет, както се изясни от личното дело на курсанта.

Бягството и „лимяната“ на курсант Фазата като петно легнаха върху Централната показателна школа за разузнавачи при „Щава Вали“ и повлякоха след себе си

усилено наблюдение с всички достъпни средства не само за курсантите, но и за преподавателско-инструкторския състав.

Дитрих, заедно с подчинените му сътрудници от контраразузнавателния отдел, разработи цяла система съответни мероприятия и на проверовъчни изпитания трябваше да бъдат подхвърлени даже най-уважаваните сътрудници на абвера.

Следвайки получените от Вайс указания, Гвоздея започна забележимо да се отдели по успеваемост сред другите курсанти. Ревностното четене на антишведска пропагандна литература му даде възможност доста добре да одобрява политиката на Хитлер. При това той сега беше пример на бодрост и жизнерадостност и това правеше най-благоприятно впечатление. Всичко това послужи като основание да назначат Гвоздея като старшина на група, отделена за изпълнение на особено секретно задание.

Тази група прехвърляха в отседно помещение. Тук офицер от абвера запозна курсантите с два най-нови немски снаряда за диверсионни действия и търпеливо ги учи как да боравят с тях.

Първият снаряд се предназначаваше за взривяване на железопътен платно. Това беше металическа конусообразна тръбичка, покрита в единия край с лепкава маса, залавяща я за всеки предмет. На горния край на тръбичката и лаше отвинтащо се калпаче, към което беше прикрепена връвчица от взривателя.

Вторият снаряд, служещ за разрушаване на телеграфни стълбове и на мачти за електропровода, приличаше на колбаса.

Освен това, офицерът демонстрира на курсантите набор от запалителни средства, в изготвянето на които немците, както е известно, са големи майстори.

От всичко това следваше, че групата ще изпълнява диверсионни задания.

Първоначално завършващите лек-

ции: разясниха им, как да избягват преследване, как да се държат в случай на задържане и при разпити.

На това как следва да се държат в затворите, ги учеше солиден лектор, страдащ от задуха вследствие неимоверното му заплъстяване. Той така красиво и живописно, с такова великолепно познание на работата разказваше за затворническите обичаи и за начините за приспособяване към тях, така възхваляваше собствената си ловкост и повратливост, че невольно възникваше мисълта, че пребиваващите в затворите бяха най-добрите страници от живота на този тип.

Но в неговите отговори на въпросите се заключаваше тягостно противоречие. От една страна, той беше задължен да внуши на курсантите бодрост и надежда и поради това не можеше да ги заплашва със строгостите на затворническия режим. Обаче, от друга страна, той беше задължен да изгаси всичките им надежди и така да ги изплаши с ужасите на затвора, та те да предпочитат самоликвидацията пред доброволното явяване с разкаяние. Поради това, отклонявайки се от предишните отговори, той главно усилено рекламираше ампулите с отрова, като шедьовър на германската химическа промишленост, действащи мигновено и, значи, безболезнено.

Истурктажа за реда на използване на фалшивите документи правеше слаб, плешив човек с унито, тясно лице. Той нямаше своя зъби и, когато говореше, изкуствените му челюсти тракаха като уста на капан. Немците са го освободили от затво-

ра, където той отбивал поредната си присъда за спекула с валута. Това беше неговото наследство на специалност и, билейки привързан към нея, той добре беше изучил делопроизводството на съветските административни органи.

Гледайки унито на своя увианал корем, той млякаше:

— В командировъчното предписание вие сами ще поставите датата: на деценоише по-рано от деня на излитането. Срокът за командировката, съгласно действащия закон, е петнадесет денонония. Поради това с изтичане на срока, акуратно попълнете новото командировъчно предписание.

Работилницата за изготвяне на фалшиви документи се намиреше в помещение без прозорци, зад обкована с желязо врата. Старецът-грабър, бивш работник от арела „Часовници, печати, оптички“, по фамилията Бабашкин, беше тук на заточение. Ся на походно легло, което през деня прибира. На него е предостанена цялата техника за запълване на документите и за съгласуване на необходимите данни. Той също подписва документите с различни пера, мастила, с всякакъв по-чест, с.

Всички курсант фотографираха трикратно: един път във военна униформа и два пъти в различно гражданско облекло — за паспорта и удостоверението. Снимките се подлагаха на химическа обработка, за да не изглеждат новички на документите.

На Йохан се удаде да си до-стави образци от „почерка“ на пишущата машина, на която се печатаха текстовете на удостоверенията, и да открие, че кори-

тата на фалшивите партийни билети е малко по-ярка и, ако човек се вгледа покрай нея, то ясно се вижда искрист отблясък. Той забеляза тъй също, че, когато Бабашкин отрязваше от разчетните книжки на командирския състав талоните за получаване на парично възнаграждение, малките ножички, които подзуваше, оставяха на коричката на книжките зигзагообразна следа.

Всички тези сведения, а така също и образци от лепилото, с което тук се запелваха снимките към документите, той препрати чрез скривалището в Центъра.

Преди да разладат документите на курсантите, ротмистър Герд събра групата за последни наставления.

Той каза строго, че очаква точна работа. Безсмислено е да се измислят разузнавателни данни: всички сведения ще се проверят. Всеки опит да се обърнат към НКВД ще доведе само до гибелта на самия разузнавач, на немското командване ще бъде нанесена само незначителна материална щета.

После той стана и, като се усмихна приветливо, предложи:

— Който изпитва колебание или се бои, нека заяви за това сега. Ще ви се предостави последна възможност да решите работите ли с нас или не.

Ако някой се откаже, нищо лошо не ще му направят. Ще го из-

пратят обратно в лагера или на друго място, където работата ще е по силите му.

Герд изчака. Найвни простаци не се намериха.

За цялата тази процедура Гвоздея беше предупреден от Вайс и по съответен начин подготви двама заслужаващи най-голямо доверие хора от своята група.

Няколко дни преди заминаването започнаха да стигат замислените. Те получиха топло бельо, облекло.

Полученото облекло и обувки не се разрешаваше да носят в лагера: веднага след премерването всичко се опаковаше. Ако замислените на групата бяха отложени, пакетите се предават на склад с етикетчета кому принадлежат.

Всички тези малки и, както изглеждаше, съвсем незначителни детайли, точно забелязани от Вайс, имаха съществено значение: те ще послужат като улики за опознаване на престъпниците. Даже това, че немците не дават на своите агенти възможност да поносят дрехите, може да стане белег за зорката наблюдателност на съветските хора. Непоносената дреха, през годините на война и лишения, е мундир най-малко на мошеник или дезертьор.

(Следва)